

Resolució 613/2020, de 29 d'octubre**Número d'expedient de la reclamació:** 534/2020 ¹**Administració reclamada:** Ajuntament de Barcelona**Informació reclamada:** Dades sobre el servei "Auxiliar de vestidor".**Sentit de la resolució:** Estimació parcial

Resum: A més, el caràcter repetitiu de les sol·licituds d'informació pública no és, en si mateix, motiu d'inadmissibilitat per a l'LTAIPBG que, a diferència del que succeeix amb la Llei estatal de transparència i accés a la informació pública (Llei 19/2013), no l'inclou entre les causes d'inadmissibilitat del seu article 29, opció aquesta del legislador català, de més exposició de les Administracions de Catalunya al dret d'accés a la informació pública que la GAIP ve entenent que les vincula. Quant al caràcter eventualment abusiú d'aquesta sol·licitud, no sembla que es donin en aquest cas amb la mateixa rotunditat les circumstàncies que van portar a la Resolució 571/2020 a declarar la inadmissibilitat per abusives de diverses reclamacions d'aquesta mateixa persona reclamant contra l'Ajuntament de Barcelona, el qual va formular consideracions parcialment coincidents amb les exposades a l'antecedent 6. Els informes municipals aportats a la Resolució 571/2020 esmentada s'argumentava el caràcter abusiú de les reclamacions acumulades per la mateixa en un doble nivell de consideracions: unes que atenen el comportament general de la persona reclamant en la seva prolíxa activitat de sol·licitant d'informació pública (amb la qual monopolitzaria en un percentatge elevat la capacitat de resposta de l'Administració, en detriment del normal funcionament dels serveis municipals i del dret de la resta d'usuaris) i altres que valoraven indicis d'abús de dret en cada una de les reclamacions acumulades (especialment que no tinguessin per finalitat l'accés a informació pública, sinó finalitats diferents i/o que sol·licitessin informació que la persona reclamant ja posseïa, amb la qual cosa era qüestionable que se'n beneficiés). La suma d'ambdós nivells de consideracions portava al cas de la Resolució 571/2020 a acreditar de forma convincent i consistent l'existència de l'abús de dret en les reclamacions acumulades. En aquest cas el suposat caràcter abusiú de la sol·licitud d'informació de la qual deriva la Reclamació es fonamenta exclusivament en consideracions que atenen al comportament general de la persona reclamant com a autor de nombroses sol·licituds d'informació pública dirigides a l'Ajuntament, sense cap menció d'eventuals indicis de caràcter abusiú d'aquesta sol·licitud concreta, que d'altra banda sol·licita en el seu segon apartat una dada molt pertinent per poder avaluar un servei rellevant per a la pràctica esportiva de les persones amb discapacitat (nombre de persones en llista d'espera per al servei d'auxiliar de vestidor). La petició de la informació de l'autoria de la informació sol·licitada formulada per la persona reclamant ha de ser contestada en els termes següents, d'acord amb l'establert pels articles 2.b, 18.1, 20.1, 24.1 i 29 LTAIPBG: si aquesta autoria consta com a tal en la informació sol·licitada o es troba en poder de l'Administració i pot consignar-se amb certesa sense necessitat d'una tasca complexa de determinació, llavors la persona reclamant té dret a conèixer aquesta informació i l'Administració li ha de facilitar (prèviament hauria de traslladar la sol·licitud a la persona o persones afectades, en aplicació de l'article 31 LTAIPBG, donant-los un termini de 10 dies perquè puguin formular al·legacions, a fi de poder valorar la concurrència de possibles circumstàncies personals que

¹ La versió original d'aquesta resolució redactada pel ponent és la versió en castellà.

puguin justificar, excepcionalment, la prevalença del dret de protecció de dades personals); en els altres casos pot considerar-se que l'autoria és indeterminada o inexistent i la sol·licitud es considerarà satisfeta assenyalant aquesta circumstància.

Paraules clau: Ajuntament. Persones amb discapacitat. Esports. Reclamació contra silenci. Sol·licituds repetitives. Abús de dret. Autoria de la informació sol·licitada.

Ponent: Josep Mir Bagó

Antecedents

1. El 26 de setembre de 2020 entra a la GAIP la Reclamació 534/2020, presentada contra l'Ajuntament de Barcelona, en relació amb la sol·licitud d'accés a la informació pública indicada en l'antecedent 2. La persona reclamant no demana el procediment de mediació previst per l'article 42 de la Llei 19/2014, del 29 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (LTAIPBG) i regulat pels articles 36 a 41 del Reglament de la GAIP aprovat pel Decret 111/2017, de 18 de juliol (RGAIP).
2. El 24 d'agost de 2020 la persona reclamant demana: 1. Nombre de persones que han utilitzat el servei "Auxiliar de vestidor", des de la seva creació i fins al 2020, indicant el nom del CEM. 2. Nombre de persones en llista d'espera per a aquest servei. Sol·licita el nom complet del funcionari autor de la resposta. Demana de rebre la informació per escrit i correu postal.
3. La Reclamació presentada el 26 de setembre de 2020 indica que l'Ajuntament no hauria contestat la sol·licitud anterior.
4. El 29 de setembre de 2020 la GAIP admet provisionalment la Reclamació, informa la persona reclamant sobre els aspectes més rellevants de la seva tramitació i de la posició jurídica que ostenta com a persona interessada, conforme a les legislacions de procediment administratiu i de transparència i accés a la informació pública. Li demana especialment que informi la GAIP immediatament de les comunicacions que rebí de l'Administració reclamada relatives a la informació pública sol·licitada, mentre duri la Reclamació.
5. El 30 de setembre de 2020 la GAIP comunica la Reclamació a l'Ajuntament de Barcelona i li requereix que, dins del termini de quinze dies establert per l'article 33.4 RGAIP, li remeti un informe sobre la mateixa, així com còpia de l'expedient de la sol·licitud d'informació de la qual porta causa i, en general, dels antecedents que puguin ser rellevants per resoldre la Reclamació.

6. El 23 d'octubre de 2020 la GAIP rep l'informe de l'Ajuntament de Barcelona. Considera que el contingut de la sol·licitud és idèntic que el de la que va donar lloc a la Reclamació 431/2020, ja resolta per la GAIP, el que hauria causat confusió als serveis de l'organisme IBE (Institut Barcelona Esports), que a causa d'això no li haurien contestat en termini. Indica que la sol·licitud és inadmissible per abusiva, qualificació que fonamenta en l'article 18.1.e de la Llei 19/2013, bàsica de transparència i accés a la informació pública, que estableix la inadmissibilitat de les sol·licituds d'informació pública repetitives o abusives, i als articles 111-7 del Codi Civil de Catalunya i 7 del Codi Civil espanyol, que proscriuen l'abús de dret. Fonamenta el caràcter abusiu de la sol·licitud d'informació pública de la qual deriva la Reclamació en les següents consideracions: “És exigible que les persones facin un ús responsable i ponderat de l'exercici del dret d'accés a la informació pública perquè no perdi la seva virtualitat ni esdevingui un mecanisme de col·lapse de les administracions i de la GAIP, que repercuteixi negativament en les expectatives d'exercici i de garantia del dret d'accés per altres persones, tenint en compte la limitació de recursos humans que pateixen les administracions. Aquesta causa d'inadmissió conté dos motius d'inadmissibilitat diferents: d'una banda, la repetició concreta i objectiva i el caràcter reiteratiu de la sol·licitud i, per un altre, l'exercici abusiu del dret, aquest concepte molt més ampli, obert i de component subjectiu. En relació amb el primer supòsit d'inadmissió, s'entén que una sol·licitud és repetitiva quan coincideix amb una altra o altres sol·licituds presentades anteriorment o simultàniament per la mateixa persona sol·licitant, en les quals es demana accés a la mateixa informació pública, és a dir, amb identitat d'objecte o bé amb una modificació irrellevant d'aquest objecte. En el cas que ens ocupa la persona reclamant ja va presentar una sol·licitud idèntica, concretament en el punt dos de la instància que va donar lloc a la Reclamació GAIP 431/2020, Resolució 511/2020. Quant al caràcter abusiu del dret, cal destacar que en els últims tres mesos la persona reclamant ha presentat un mínim de 25 reclamacions a la GAIP derivades de 25 sol·licituds presentades a aquest Ajuntament. Totes elles són en la seva gran mesura reiterades i obstinades en dos o tres temes. La persona reclamant segueix el mateix patró per a cada una de les instàncies, les presenta, al cap de poc més d'un mes ja presenta la corresponent Reclamació a la GAIP, si ha rebut resposta dient que no hi està conforme i si no l'ha rebut, dient que no l'ha rebut. Sempre exigeix que se li envii la informació en format paper i per correu postal, dificultant molt la tasca a l'Administració i fent-la més costosa en mitjans materials, personals i econòmics, i més lenta. Posteriorment, gairebé sempre presenta algun incident d'execució de la resolució perquè tampoc està conforme. A més, també pretén un contacte telefònic fluid, sent com és que el Departament de Transparència no és un departament obert al públic, sinó que les comunicacions es fan via correu electrònic o

per via de presentació d'instàncies, però aquest ciutadà pretén un tracte diferencial i privilegiat, en detriment de la resta de la ciutadania. Totes aquestes actuacions de la persona reclamant entenem que suposen un clar abús de dret i a més acrediten que la finalitat de la persona reclamant no és la transparència i el rendiment de comptes mitjançant l'obtenció de la informació pública que permeti conèixer com s'exerceixen les funcions públiques i com es gestionen els recursos públics per poder, d'aquesta manera, “estimular les bones pràctiques del govern i de l'administració, millorar la qualitat democràtica i prevenir la corrupció” (Resolució de la Reclamació 36/2015 o Resolució de la Reclamació 7/2016)”. La sol·licitud d'accés que ens ocupa és abusiva perquè la persona sol·licitant, mitjançant l'exercici del dret d'accés, pretén en realitat causar intencionadament un perjudici, una alteració, una obstrucció, un col·lapse o una paralització il·legítima del funcionament normal de l'entitat o de l'òrgan al qual dirigeix la sol·licitud. Queda clarament acreditat que la veritable pretensió de la persona reclamant no és obtenir informació, sinó danyar, bloquejar o perjudicar l'Administració. A la vista dels antecedents de fet consignats en aquest informe, és a dir, que la sol·licitud d'accés a la informació pública formulada al seu dia per la persona ara reclamant és abusiva i reiterativa, aquesta Administració interessa que la GAIP, previs els tràmits oportuns, procedeixi a inadmetre-la per presentar-se la causa d'inadmissió de l'abús de dret”. Afegeix que l'Ajuntament no pot aportar còpia de l'expedient perquè per les circumstàncies del cas l'Ajuntament no ha obert cap expedient relatiu a aquesta sol·licitud.

Fonaments jurídics

1. Competència de la GAIP i contingut i abast generals del dret d'accés a la informació pública

L'article 39.1 LTAIPBG estableix que “Les resolucions expresses o presumptes en matèria d'accés a la informació pública i, si escau, les que resolguin el recurs de reposició poden ser objecte de reclamació gratuïta i voluntària davant de la Comissió de Garantia del Dret d'Accés a la Informació Pública, encarregada de vetllar pel compliment i les garanties del dret d'accés a la informació pública que regula aquest títol”. L'article 29 RGAIP desenvolupa aquest precepte i concreta que també poden ser objecte de reclamació davant de la GAIP les comunicacions que substitueixen les resolucions. De conformitat amb aquests preceptes, la GAIP és competent per tramitar i resoldre aquesta Reclamació, ja que deriva d'una sol·licitud d'informació pública.

L'article 2.c LTAIPBG defineix el dret d'accés a la informació pública com “el dret subjectiu que es reconeix a les persones per a sol·licitar i obtenir la informació pública, en els termes i

condicions regulats per aquesta llei." Per la seva part, l'apartat *b* del mateix precepte defineix la informació pública com "la informació elaborada per l'Administració i la que aquesta té en el seu poder com a conseqüència de la seva activitat o de l'exercici de les seves funcions, inclosa la que li subministren els altres subjectes obligats d'acord amb el que estableix aquesta llei".

Segons l'article 18.1 LTAIPBG, "Les persones tenen el dret a accedir a la informació pública, a la qual es refereix l'article 2.b, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda". I l'article 20.1 de la mateixa Llei afegeix que "El dret d'accés a la informació pública es garanteix a totes les persones, d'acord amb el que estableix aquesta llei. El dret d'accés a la informació pública només pot ésser denegat o restringit per les causes expressament establertes per les lleis".

Així mateix, els apartats 2 i 3 de l'article 20 LTAIPBG estableixen els següents requisits i criteris per a l'aplicació dels límits legals al dret d'accés a la informació pública: "2. Les limitacions legals al dret d'accés a la informació pública han d'ésser aplicades d'acord amb llur finalitat, tenint en compte les circumstàncies de cada cas concret, s'han d'interpretar sempre restrictivament en benefici d'aquest dret i no es poden ampliar per analogia. 3. Per aplicar límits al dret d'accés a la informació pública, l'Administració no disposa de potestat discrecional i ha d'indicar en cada cas els motius que ho justifiquen. En la motivació cal explicar el límit que s'aplica i raonar degudament les causes que en fonamenten l'aplicació".

A més, els límits legals al dret d'accés a la informació pública no són d'aplicació automàtica i absoluta (l'encapçalament de l'article 21 LTAIPBG es refereix expressament que els límits enumerats per aquest precepte "poden" portar a la denegació de l'accés sol·licitat), de manera que l'article 22 de la mateixa Llei requereix que siguin aplicats d'acord amb criteris de proporcionalitat i temporalitat: "1. Els límits aplicats al dret d'accés a la informació pública han d'ésser proporcionals a l'objecte i la finalitat de protecció. L'aplicació d'aquests límits ha d'atendre les circumstàncies de cada cas concret, especialment la concurrència d'un interès públic o privat superior que justifiqui l'accés a la informació. 2. Els límits del dret d'accés a la informació pública són temporals si així ho estableix la llei que els regula, i es mantenen mentre perduren les raons que en justifiquen l'aplicació".

2. Valoració de la concurrència del caràcter repetitiu de la sol·licitud i d'abús de dret com a causes d'inadmissibilitat

L'informe municipal referit per l'antecedent 6 argumenta que la sol·licitud d'informació pública de la qual porta causa la Reclamació és repetitiva d'una d'anterior (concretament, de la que va donar lloc a la Reclamació 431/2020) i que, a més, és constitutiva d'abús de dret.

El caràcter repetitiu de la sol·licitud tan sols s'acredita parcialment. La sol·licitud d'informació pública de 29 de juliol de 2020, de la que deriva la Reclamació 431/2020, sol·licitava el següent: "1. Pressupost de l'IBE (Institut Barcelona Esports) en l'apartat de supressió de barreres arquitectòniques i accessibilitat dels CEM (Centres Esportius Municipals) i de la resta d'instal·lacions del 2020. 2. Nombre de persones usuàries del programa auxiliar de vestidor en els anys 2019 i 2020 i relació dels CEM en els quals es desenvolupa. 3. Còpia integral de la memòria del programa "Esport Inclou" del 2019 i 1r semestre del 2020. 4. Relació de persones que atén el programa "Esport Inclou", separant pels següents grups d'edats: 0 a 12 anys, 13 a 24 anys i 25 anys d'ara endavant. 5. Pressupost econòmic del projecte Esport Inclou del 2019 que s'ha destinat a cada un dels grups d'edat anteriors. 6. Conèixer si el càrrec de responsable de formació d'Esport Inclou té remuneració i la quantia de la mateixa, si n'hi hagués. 7. Còpia de les actes de reunió del grup Esport Inclou del 2019 i 2020. 8. Data de l'última reunió amb el llistat dels assistents". Si es compara aquesta sol·licitud amb la indicada a l'antecedent 2, es constata fàcilment que l'apartat 2 és certament idèntic a l'apartat primer de la sol·licitud d'informació pública de la qual porta causa aquesta Reclamació; tanmateix, l'actual procediment té també per objecte una segona petició que no és reiterativa de cap apartat de la qual va donar lloc a la Reclamació 431/2020: "Nombre de persones en llista d'espera per a aquest servei. Sol·licita el nom complet del funcionari autor de la resposta". Per tant, no es tracta d'una sol·licitud enterament repetitiva d'una d'anterior, sinó només parcialment (com es veurà amb més detall més endavant), es demana una informació que no s'acredita que ja s'hagi sol·licitat i obtingut anteriorment per la mateixa persona reclamant.

A més, el caràcter repetitiu de les sol·licituds d'informació pública no és, en si mateix, motiu d'inadmissibilitat per a l'LTAIPBG que, a diferència del que succeeix amb la Llei estatal de transparència i accés a la informació pública (Llei 19/2013), no l'inclou entre les causes d'inadmissibilitat del seu article 29, opció aquesta del legislador català, de més exposició de les Administracions de Catalunya al dret d'accés a la informació pública que la GAIP ve entenent que les vincula.

Quant al caràcter eventualment abusiu d'aquesta sol·licitud, no sembla que es donin en aquest cas amb la mateixa rotunditat les circumstàncies que van portar a la Resolució 571/2020 a declarar la inadmissibilitat per abusives de diverses reclamacions d'aquesta mateixa persona reclamant contra l'Ajuntament de Barcelona, el qual va formular consideracions parcialment coincidents amb les exposades a l'antecedent 6. Els informes municipals aportats a l'esmentada Resolució 571/2020 s'argumentava el caràcter abusiu de les reclamacions acumulades per la mateixa en un doble nivell de consideracions: unes que ateníen el comportament general de la persona reclamant en la seva prolíxa activitat de sol·licitant

d'informació pública (amb la qual monopolitzaria en un percentatge elevat la capacitat de resposta de l'Administració, en detriment del normal funcionament dels serveis municipals i del dret de la resta d'usuaris) i altres que valoraven indicis d'abús de dret en cada una de les reclamacions acumulades (especialment que no tinguessin per finalitat l'accés a informació pública, sinó finalitats diferents i/o que sol·licitessin informació que la persona reclamant ja posseïa, amb la qual cosa era qüestionable que es beneficiés amb elles). La suma d'ambdós nivells de consideracions en portava en el cas de la Resolució 571/2020 a acreditar de forma convincent i consistent l'existència de l'abús de dret en les reclamacions acumulades.

En aquest cas el suposat caràcter abusiu de la sol·licitud d'informació de la qual deriva la Reclamació es fonamenta exclusivament en consideracions que atenen al comportament general de la persona reclamant com a autor de nombroses sol·licituds d'informació pública dirigides a l'Ajuntament, sense cap menció d'eventuals indicis de caràcter abusiu d'aquesta sol·licitud concreta, que d'altra banda sol·licita en el seu segon apartat una dada molt pertinent per poder avaluar un servei rellevant per a la pràctica esportiva de les persones amb discapacitat (nombre de persones en llista d'espera per al servei d'auxiliar de vestidor). És cert que el seu primer apartat sol·licita una informació ja demanada anteriorment amb la sol·licitud de la qual porta causa la Reclamació 431/2020: "nombre de persones usuàries del programa auxiliar de vestidor en els anys 2019 i 2020 i relació dels CEM en els quals es desenvolupa"; en la resposta donada per l'IBE a aquesta sol·licitud s'informa la persona reclamant del nombre total de persones usuàries del programa auxiliar de vestidor per a l'any 2019 (no es faciliten les dades corresponents al 2020, justificant-lo en el fet que l'IBE no en disposarà fins a principis de 2021), sense atendre l'última part de la informació sol·licitada, que demana la relació de CEM en els quals es desenvolupa el programa auxiliar de vestidor; malgrat això, l'informe emès per l'Ajuntament a requeriment de la GAIP assenyala que s'hauria facilitat a la persona reclamant la informació corresponent al 2019, la qual cosa no sembla ser del tot cert. És a dir: quan la persona reclamant reitera aquesta petició d'informació coincident amb la formulada a la sol·licitud de la qual porta causa la Reclamació 431/2020, en realitat (i) demana una cosa que ja coneix (el nombre de persones usuàries del programa auxiliar de vestidor el 2019), (ii) una cosa que ja se li ha dit (i argumentat) que no se li podrà facilitar fins al 2021 (les mateixes dades, relatives al 2020) i (iii) una cosa que ha demanat anteriorment i que l'Ajuntament ni li ha facilitat, ni li ha justificat els motius.

En conseqüència, no pot titllar-se d'abusiu el comportament de la persona reclamant en presentar la sol·licitud indicada per l'antecedent 2. Potser ho seria si es limités a reiterar la sol·licitud de la informació dels usuaris del programa auxiliar de vestidor del 2020, quan ja se li ha indicat clarament que aquestes dades no existiran fins al 2021. Però davant aquest possible

caràcter parcialment abusiu d'una part de la sol·licitud, també és perceptible l'existència d'un rigor perfectament millorable per part dels serveis municipals, que si haguessin donat una resposta més clara i sistemàtica a cada un dels apartats i de les qüestions plantejades per la sol·licitud que va donar lloc a la Reclamació 431/2020, és possible que s'haurien estalviat aquesta nova sol·licitud (o part d'ella). I en tot cas demana tres informacions que no consta que li hagi facilitat l'Ajuntament i les dues primeres, almenys, són perfectament pertinents per valorar els serveis deixats a les persones amb discapacitat: CEM en els quals es deixa el programa auxiliar de vestidor, llista d'espera per accedir al mateix i nom de l'empleat o empleada municipal autor de la resposta.

A la vista de les anteriors consideracions, és procedent desestimar el caràcter abusiu de la sol·licitud d'informació indicada per l'antecedent dos pretès per l'informe municipal.

3. Sobre el dret d'accés a la informació sol·licitada

La informació sol·licitada (nombre de persones que han utilitzat el servei "Auxiliar de vestidor", des de la seva creació i fins al 2020, indicant el nom del CEM, nombre de persones en llista d'espera per a aquest servei i nom complet del funcionari autor de la resposta) és sens dubte informació pública, si està en poder de l'Ajuntament, tenint en compte la definició que fa d'aquest concepte l'article 2.b LTAIPBG. En conseqüència, en aplicació dels articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, qualsevol persona tindria dret d'accedir-hi, tret que es presentin límits legals que puguin justificar la seva denegació.

Mereix una valoració específica l'eventual dret a la informació relativa al nom de l'empleat o empleada pública autor o autora de la informació sol·licitada. D'una banda, l'article 24.1 LTAIPBG estableix que, per regla general, preval el dret d'accés a les dades merament identificatives relatives a l'organització i el funcionament de l'Administració (que sens dubte inclouen la identitat del personal de les administracions públiques), en relació amb el dret a la protecció de les dades personals, tret que s'invoquin circumstàncies personals en les quals la divulgació de la identitat presenti el risc d'ocasionar un perjudici singular a una determinada persona al servei de l'Administració, en el cas de la qual podria prevaldre, excepcionalment, la protecció de la seva identitat. En aplicació d'aquest precepte, qualsevol persona té dret, en principi, a veure el nom que, en el seu cas, firma un ofici o una comunicació de l'Administració. Però el que s'acaba de dir no implica que el dret d'accés a la informació pública obligui les Administracions a indicar l'autoria de les seves informacions (sens perjudici que puguin garantir-ho altres normatives). A part de què en molts casos (sens dubte, la gran majoria) la informació que està en poder de l'Administració i, per tant, és susceptible de ser objecte del

dret d'accés a la informació pública, no té atribuïda clarament una autoria determinada o és el resultat d'aportacions diverses, moltes d'elles més o menys anònimes.

A la vista de les anteriors consideracions, la petició de la informació de l'autoria de la informació sol·licitada formulada per la persona reclamant ha de ser contestada en els termes següents, d'acord amb el que estableixen els articles 2.b, 18.1, 20.1, 24.1 i 29 LTAIPBG: si aquesta autoria consta com a tal a la informació sol·licitada o es troba en poder de l'Administració i pot consignar-se amb certesa sense necessitat d'una tasca complexa de determinació, llavors la persona reclamant té dret a conèixer aquesta informació i l'Administració li ha de facilitar (prèviament hauria de traslladar la sol·licitud a la persona o persones afectades, en aplicació de l'article 31 LTAIPBG, donant-los un termini de 10 dies perquè poden formular al·legacions, a fi de poder valorar la concurrència de possibles circumstàncies personals que puguin justificar, excepcionalment, la prevalença del dret de protecció de dades personals); en els altres casos pot considerar-se que l'autoria és indeterminada o inexistent i la sol·licitud es considerarà satisfeta assenyalant aquesta circumstància.

En les altres informacions demanades per la sol·licitud no sembla que es presentin límits al dret d'accés a la informació pública, de manera que, en aplicació dels articles 18.1 i 20.1 LTAIPBG, la persona reclamant té dret a les dades sol·licitades, amb les següents precisions: en primer lloc, si l'Ajuntament ha facilitat anteriorment aquesta mateixa informació o part d'ella a la persona reclamant (com podria ser el cas del nombre total de persones que han utilitzat el servei auxiliar de vestidor durant el 2019), serà suficient que així ho consignï, sense necessitat de facilitar doblement la mateixa informació; i si part de la informació sol·licitada no existeix, i així se li ha assenyalat anteriorment a la persona reclamant (seria el cas de la corresponent al 2020), seria suficient remetre's a la resposta anterior, sense necessitat de justificar de nou la inexistència de la informació afectada.

4. Seguiment de l'execució

L'article 43.5 LTAIPBG estableix que "l'Administració ha de comunicar a la Comissió les actuacions fetes per a executar els acords de mediació i per a donar compliment a les resolucions dictades per la Comissió". Sobre la base d'aquestes comunicacions i de les efectuades per les persones interessades, la GAIP ha de fer seguiment del compliment de les seves resolucions, d'acord amb el que preveuen els articles 48 i 49 RGAIP i l'apartat 30 del seu Manual de reclamació, i pot adoptar les mesures que s'hi preveuen en cas d'incompliment.

L'article 43 LTAIPBG estableix que si l'Administració incompleix el termini establert pels acords de mediació o per les resolucions de la GAIP per lliurar la informació reclamada, les persones

interessades ho poden comunicar a la Comissió perquè aquesta en requereixi el compliment; la desatenció d'aquest requeriment, vista la remissió expressa feta a aquest precepte per l'article 77.2.b LTAIPBG, ha de ser qualificada d'infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública (que pot ser sancionada de conformitat amb els articles 81 i 82 LTAIPBG). L'article 49.2 RGAIP preveu que, als efectes anteriors, la Comissió pot posar aquests fets en coneixement dels òrgans competents per ordenar la incoació del procediment sancionador corresponent a què fa referència l'article 86 LTAIPBG.

Així mateix, l'article 25.2.k RGAIP preveu la publicació en el web de la Comissió dels casos que els seus requeriments han estat desatesos pels subjectes obligats.

5. Publicitat de les resolucions de la GAIP

L'article 44 LTAIPBG preveu que les resolucions de la GAIP s'han de publicar en el portal de la Comissió previst a l'article 25 RGAIP, amb la dissociació prèvia de les dades personals.

Resolució

Sobre la base dels antecedents i fonaments jurídics exposats, el Ple de la GAIP, en la sessió de 29 d'octubre de 2020, resol per unanimitat:

1. Estimar parcialment la Reclamació 534/2020 i declarar el dret de la persona reclamant a la següent informació: nombre de persones que han utilitzat el servei "Auxiliar de vestidor", des de la seva creació i fins al 2020, indicant el nom del CEM, nombre de persones en llista d'espera per a aquest servei i nom complet del funcionari autor de la resposta, d'acord amb les consideracions fetes pel fonament jurídic 3.
2. Desestimar la part de la Reclamació que demana informació que l'Ajuntament ha facilitat anteriorment a la mateixa persona reclamant (o li ha indicat raonadament que no existeix) i la que demana l'autoria de la informació sol·licitada quan aquesta autoria no consti o no sigui determinable sense una tasca complexa d'elaboració.
3. Requerir l'Ajuntament de Barcelona perquè lliuri la informació indicada en l'apartat anterior a la persona reclamant en el termini de 10 dies des de la notificació de la present resolució i perquè tot seguit n'informi la GAIP.
4. Convidar la persona reclamant a comunicar a la GAIP qualsevol incidència que sorgeixi en l'execució de la present resolució i que pugui perjudicar als seus drets i interessos.

5. Declarar finalitzat el procediment relatiu a la Reclamació 534/2020 i disposar la publicació de la present resolució al web de la GAIP.

Elisabet Samarra Gallego

Presidenta

Els terminis establerts en aquesta Resolució per lliurar la informació s'han de comptar en dies hàbils (descomptant festius i dissabtes) i si no s'especifica una altra cosa comencen a partir de l'endemà de la recepció de la seva notificació per l'Administració reclamada.

L'Administració obligada pot sol·licitar a la GAIP l'ampliació del termini atorgat per fer efectiu el lliurament de la informació. Aquesta sol·licitud només pot ser admesa a consideració si és notificada a la GAIP abans que fineixi el termini fixat a la Resolució, i s'ha de fonamentar en circumstàncies que no hagin pogut ser tingudes en compte per la Comissió abans de dictar la seva Resolució. La GAIP únicament atorgarà l'ampliació sol·licitada, després d'informar-ne a la persona reclamant, si l'Administració obligada ha justificat de forma precisa i consistent la seva necessitat.

Si l'Administració obligada no lliura la informació dins del termini establert per aquesta Resolució, la persona reclamant pot posar-ho en coneixement de la GAIP, preferentment per correu electrònic adreçat a gaip@gencat.cat, per tal que la Comissió en requereixi el compliment. Mentre no s'acompleixi plenament la Resolució, la Comissió difondrà al seu web www.gaip.cat l'incompliment de l'Administració obligada, d'acord amb l'article 25.2.k RGAIP.

Si l'Administració desatén el requeriment d'execució que li adrexi la GAIP, la Comissió posarà els fets en coneixement de l'òrgan competent, d'acord amb allò previst per l'article 86 LTAIPBG, i li sol·licitarà la incoació d'un procediment sancionador per infracció molt greu amb relació al dret d'accés a la informació pública, a l'empara de l'article 77.2.b LTAIPBG.

Tot això sens perjudici que la persona reclamant pugui, considerant que aquesta Resolució és un acte administratiu declaratiu de drets que vincula l'Administració, requerir-ne la seva execució davant dels Tribunals, a l'empara de l'article 29.1 de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa. Aquesta acció es pot interposar després que hagin transcorregut tres mesos des que la persona afectada ha reclamat formalment i directament a l'Administració el compliment d'aquesta Resolució.

Contra aquesta resolució, que posa fi a la via administrativa, es pot interposar recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya en un termini de dos mesos, a comptar de l'endemà de la notificació de la resolució, d'acord amb la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa.